

Arrest

nr. 159 510 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2001 dient verzoekster een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 10 oktober 2001 een beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekster een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die bij beslissing van 13 december 2001 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

Op 12 mei 2002 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 december 2006 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 5 februari 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 16 453 van 26 september 2008 het beroep verwerpt.

Op 9 december 2009 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 22 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 maart 2012 dient verzoekster voor de vierde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 23 oktober 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 augustus 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12 september 2001 in België verblijft, zeer veel moeite doet om Nederlands te leren en te spreken (verklaring educatief medewerksters Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw, inschrijvingsformulier, attesten, deelcertificaten), naar een groep gaat die Nederlandse conversatie oefent, zeer goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, zeer graag zou werken, zich steeds ten dienste gesteld heeft van anderen, vrijwilligerswerk doet (zie verklaring Filet Divers) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13 september 2001, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 december 2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlate aan haar betekend op 10 oktober 2001 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 3 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkene stelt dat betrokkene geen enkel contact meer zou hebben in haar herkomstland. Indien zij zou moeten terugkeren, zou zij geen enkel middel van bestaan hebben, ze zou geen netwerk meer hebben om op terug te vallen, noch zou ze er nog familie hebben. Het echter betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 10 oktober 2001, illegaal in België te verblijven alsook om geen

contacten te onderhouden met haar land van herkomst. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester J haalt kort het asielrelaas aan van betrokkene. Er worden echter geen nieuwe elementen toegevoegd aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

De advocaat van betrokkene stelt dat er nog steeds politieke chaos heerst in Ethiopië, dat er geen persvrijheid is en dat mensenrechtenorganisaties verboden worden. Betrokkene zou van Eritrese origine zijn en nog steeds gevaar lopen indien zij terugkeert. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar haar land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene gevaar loopt en onmenselijk behandeld zou worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Op 19 juli 2009 (lees 2013) neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 augustus 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een

weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

De raadsman van verzoekster verwijst naar de schriftelijke procedure.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

4. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

4.1 In het eerste en enige middel tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing verwijt verzoekster dat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken.

Gedaagde stelt in de vierde alinea:

De raadsheer van betrokkene stelt dat betrokkene geen enkel contact meer zou hebben in haar herkomstland. Indien zij zou moeten terugkeren, zou zij geen enkel contact meer hebben in haar herkomstland. Indien zij zou moeten terugkeren, zou zij geen enkel middel van bestaan hebben, ze zou geen netwerk meer hebben om op terug te vallen, noch zou ze er nog familie hebben. Het is echter betrokkenes persoonlijke keuze geweest om (...)geen contacten te onderhouden met haar land van herkomst."

Verzoekster merkt op dat het al dan niet hebben van familie in haar land van herkomst, geen persoonlijk keuze kan uitmaken.

Gedaagde houdt onvoldoende rekening met de solitaire situatie waarin zij bij een terugkeer naar Ethiopië zou terechtkomen.

Bovendien stelt gedaagde in de voorlaatste alinea:

"Meester Jespers haalt kort het asielrelaas aan van betrokkene. Er worden echter geen nieuwe elementen toegevoegd aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden- in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

Verzoekster werpt op dat er in tegenstelling tot wat gedaagde beweert, wel nieuwe elementen werden toegevoegd. De asielprocedure werd immers afgerond in 2001, doch in de 9bis- aanvraag verwijst verzoekster uitdrukkelijk naar de UNHCR richtlijnen van 2009 over terugkeer van Eritrese asielzoekers.

Deze richtlijnen zijn tot op heden nog van kracht en gedaagde heeft geen rekening gehouden met deze uitdrukkelijk door verzoekster opgeworpen nieuwe elementen.

Hoe dan ook kan gedaagde dus niet voorhouden dat deze elementen reeds werden beoordeeld door de bevoegde asielinstanties, zodat zij deze minstens in haar beslissing had moeten betrekken.

Door geen rekening te houden met de aangehaalde elementen, schendt gedaagde de motiveringsplicht met betrekking tot de bestreden beslissing."

4.2 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door de verzoekster aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. In tegenstelling tot verzoeksters bewering blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het element dat zij in een solitaire situatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Ethiopië. Verwerende partij oordeelt evenwel dat het haar persoonlijke keuze is geweest om geen contacten te onderhouden in haar land van herkomst en wijst erop dat zij beroep kan doen op IOM voor reïntegratiebijstand.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat verzoekster met haar aanvraag niet aantoonde dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekster betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de solitaire situatie waarin zij zal terechtkomen in Ethiopië en dat het hebben van familie geen persoonlijke keuze is.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De raadsheer van betrokkene stelt dat betrokkene geen enkel contact meer zou hebben in haar herkomstland. Indien zij zou moeten terugkeren, zou zij geen enkel middel van bestaan hebben, ze zou geen netwerk meer hebben om op terug te vallen, noch zou ze er nog familie hebben. Het echter betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 10 oktober 2001, illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met haar land van herkomst. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verzoekster beperkt ten onrechte de lezing van de motieven tot het gebrek aan familie in het land van herkomst terwijl het motief ruimer is en ook andere contacten beslaat in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te besluiten dat het verzoeksters persoonlijke keuze is geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 10 oktober 2001, vervolgens illegaal in België te verblijven en geen contacten te onderhouden met haar land van herkomst (lees ook andere contacten dan familie). Verzoekster weerlegt het motief niet door de loutere bewering dat ze geen familie meer heeft in haar land van herkomst en het niet haar persoonlijk keuze is om geen contacten meer te hebben in haar land van herkomst.

Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het nieuwe element, met name de UNHCR richtlijnen van 2009 die zij in het kader van haar asielaanvraag niet heeft aangehaald.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 oktober 2012 verwijst verzoekster naar de onstabiele situatie in het land van herkomst en stelt in dit verband dat *“(Er) Nog steeds (...) in Ethiopië politieke chaos (heerst). Er is geen persvrijheid en mensenrechtenorganisaties worden verboden. Verzoekster is van Eritrese afkomst. Zij loopt nog steeds groot gevaar indien zij terugkeert. De UNHCR richtlijnen van*

2009 over de terugkeer van Eritrese asielzoekers zijn nog steeds van kracht.” Vervolgens verwijst verzoekster naar de UNHCR richtlijnen om haar argumenten kracht bij te zetten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De advocaat van betrokkene stelt dat er nog steeds politieke chaos heerst in Ethiopië, dat er geen persvrijheid is en dat mensenrechtenorganisaties verboden worden. Betrokkene zou van Eritrese origine zijn en nog steeds gevaar lopen indien zij terugkeert. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar haar land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene gevaar loopt en onmenselijk behandeld zou worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Aldus blijkt uit de eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoekster nieuwe opgeworpen element van de UNHCR richtlijnen. Verwerende partij oordeelt evenwel dat verzoekster geen enkel argument naar voor bracht waaruit blijkt dat zij effectief gevaar loopt bij een terugkeer. De vrees die verzoekster heeft, dient *in concreto* aangetoond te worden, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat aan de hand van de UNHCR richtlijnen geen effectief gevaar *in concreto* wordt aangetoond. Verzoekster weerlegt dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar de UNHCR richtlijnen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De Raad stelt aldus vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar concrete situatie. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze het vertrouwensbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN